

Des del monestir

Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat

Déu de clemència i Pare ple de bondat, que per l'acció de l'Esperit Sant heu fet de Santa Maria Verge un lloc digne de l'estada del vostre Fill; concediu als qui, plens del goig pasqual, invoquem avui la Mare de Déu de Montserrat, de viure sempre la felicitat i el goig de la vostra presència.

—ROSA D'ABRIL, Morena de la serra, flama encesa de caritat en el braser que és Crist. Concediu a tots els catalans aquell amor més fort que la mort, capaç de superar les divisions, les rancúnies, els exclusivismes, l'egoisme, i tot esperit sectari.

—REINA DEL CEL, augusta en vostra senzillesa. A tots els qui ens governen, a tots els qui tenen autoritat i responsabilitat per a fer créixer, ajudeu-los a retrobar, sota el mantell blau on acollia la vostra terra catalana, la sobrietat en el gest, la noblesa en la paraula, la veritat en l'actuació.

—CIUTAT DE DÉU, que somnià David, Santa Maria, honor del nostre poble. Ajudeu-nos a cons-

truir amb llibertat i responsabilitat la ciutat terrenal, tot preparant la vinguda del Regne del vostre Fill, la ciutat de tots, oberta, sense muralles, on tots serem ciutadans i ningú no hi serà registrat com a immigrant.

—MÍSTICA FONT de l'aigua de la vida, deu de la joia i brollador de benaurança. Aviveu en els cors dels vostres fills cristians la set de la Paraula del vostre Fill. Feu reflorir de nova primavera tants deserts eixuts, tanta esperança ferida, tanta fe malmesa, al si de l'Església i de la societat civil.

—ROSER DEL CEL, que els serafins voltegen, jardí d'Edèn on l'home retroba Déu el matí de Pasqua. Ensenyeu-nos a cultivar les flors dels valors d'un autèntic humanisme, de la cultura que dignifica, del respecte que sap escoltar l'altre, de la llibertat que creix en el diàleg mutu.

—CEDRE GENTIL, arbre d'encens, oh Verge de mirar serè. Feu retrobar als vostres catalans un nou

gust per la bellesa, una nova saviesa de les coses ben fetes, un nou esguard contemplatiu, profund com el vostre, una nova lucidesa i més obertura de pensament, un nou cor i una nova oïda oberts a tants clams sense veu.

—ESCALA DE LA GLÒRIA, Santa Maria, Mare de Déu, infoneu en l'Església pelegrina de Catalunya, i en totes les esglésies que tramunten aquests penyals vostres coberts de romaní, un ver esperit de llar amb tarannà acollidor i serè, on tots els fills i filles de Déu aprenguin a formar, juntament amb els altres ciutadans de la nostra societat plural, una sola família unida en aquella estimació que creix amb la llibertat.

Oh Déu, vos que ens concediu tots els béns i que gloriïqueu amb un culte insigne la muntanya escollida per l'excelsa Mare del vostre Fill únic.

Feu que, ajudats amb la poderosa protecció de la Immaculada sempre Verge Maria, puguem arribar amb seguretat a la Muntanya, que és Crist.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Saber destriar

Destriar és un exercici que requereix, necessàriament, un conjunt de criteris. El cercador d'antiguitats sap distingir la vella andròmina que no val res, d'aquella peça d'artesanía que, degudament polida, brilla amb intensitat. Sap distingir el fum de la substància i, justament, per això pot destriar.

Als experts se'ls suposa aquesta habilitat per destriar el que és valuós en els seus respectius camps. Per això els consultem quan els necessitem, perquè esperem que ens donin un consell just, ponderat i savi. Qui es pot qualificar, però, d'expert a destriar el bé del mal? A qui es pot imputar la competència per aquesta forma de destriar? Hi ha experts en el bé i en el mal? On s'han format aquests professionals? Qui té capacitat per fer aquesta labor? Tal vegada han menjat de l'arbre

del bé i del mal que els permet fer aquest discerniment? Els qui ens dediquem a l'ètica en un pla professional, experimentem molta perplexitat a l'hora de ser consultats, perquè, molt sovint, el qui pregunta espera una resposta clara i evident com la que donaria l'expert bibliòfil o l'antiquari en els seus respectius camps. En canvi, el professional de l'ètica se sent, molt sovint, amb les mans buides. En el millor dels casos, pot justificar el seu punt de vista, pot donar raó de les seves preferències, de l'ordre i jerarquia dels seus criteris ètics, però no pot amagar que d'altres experts en ètica tinguin altres preferències i defensin altres opcions fonamentals. No sempre té seguretat per escatir què és el bé i què el mal en una situació concreta. Si és honest amb si mateix, no pot presentar el seu consell com

la veritat definitiva, com la veritat científicament demostrada, com l'únic criteri a tenir en compte. Ha de ser prou honrat com per presentar la seva solució com una solució raonable que es construeix sobre una pila de criteris molt determinats. Sense criteris no és possible destriar d'una manera raonable. A l'hora de fer eleccions, hi ha un munt d'elements que, de manera conscient o inconscient, entren en escena. Alguns tenen una presència tan vehement en la ment que anul·len tots els altres. Altres cops, aquests elements xoquen violentament els uns contra els altres en el fur de la consciència i, per consegüent, prendre la decisió encertada esdevé una tasca molt difícil. Destriar és distingir, però solament es pot distingir des d'un univers de criteris.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Educar i acompanyar en la fe

Són les onze de la nit d'un divendres. La Rita sopa amb el seu marit i uns amics i rep un whatsapp d'en Xavi que diu «hola». La Rita és mare de família, amb fills grans i un nét de 4 anys. Treballa com a acompanyant de pastoral en una escola tècnica; en Xavi estudia electricitat a l'escola tècnica on la Rita és orientadora. La Rita sospita que aquest «hola» pot ser alguna cosa més que una salutació i decideix respondre-li: «Com va?» Immediatament veu que en Xavi respon: «Una mica nerviós, demà començo confirmació i sento que és més important que altres coses que he fet abans. Què puc fer?»

Podria semblar que abans d'aquest missatge hi ha hagut altres converses, acompanyament, coneixement profund. Però no és així, en Xavi té el whatsapp de la Rita perquè tots dos estan en un grup més gran de la pastoral de l'escola. S'han vist, però no han parlat mai de res personal. En Xavi, però, sap que la Rita és acompanyant i en

un moment d'inquietud ha buscat aquest contacte al seu mòbil i escriu. La Rita sap reconèixer que en Xavi necessita una veu «amiga», però res més, no vol un sermó, no vol que el dirigeixin, vol que algú respongui i li doni suport. La Rita li fa saber que pot seguir amb la interlocució i l'anima: «Estigues tranquil, a la confirmació t'ho passaràs bé!, hi trobaràs altres joves com tu i serà una experiència enriquidora...»

D'aquesta manera comença una relació d'acompanyament on el jove anirà compartint el que li passa i l'adult haurà de saber estar i respectar el ritme. Fins quan?, no se sap, no ho sap ningú. Serà esporàdica, o no, algun cop parlaran en directe, o no, en Xavi explicarà una mica més el que li passa o no. Però ara la Rita sap que ha de respondre el whatsapp i estar disponible.

El món de la recerca espiritual és molt personal i íntim, no sabem mai del tot què li passa a l'altra persona, però el jove necessita tenir interlocutors,

de fet per a ell és fonamental. Interlocutors que escoltin i estiguin presents, malgrat la distància del mòbil. Amb la mitja distància del no-compromís, però que hi estiguin i escoltin. L'acompanyant haurà de saber estar, posar límit si cal, no donar respostes fàcils, ajudar a prendre consciència. Com ha dit recentment Ricardo Ezzati, arquebisbe de Santiago de Xile, en la trobada de directores d'escola aquest darrer 12 d'abril, «cal educar per la interioritat contemplativa dels estudiants i per a això no és suficient la classe de religió, cal mostrar la bellesa de la comunitat».

La comunitat educativa catòlica del segle XXI té el repte de viure en permanent vetlla, flexible i atenta, amb adults responsables amb capacitat d'escolta i d'acollida. Els joves busquen, busquen a tota hora i els seus llenguatges són de vegades simples, de vegades existencialment exigents i fins i tot crítics i absorbents, per això cal estar atents. Fer silenci i vetllar.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)